
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ISMÉT -EKKÉPEN

János 21,1-14

2015. 04.12.

IGEHIRETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 131. zsoltár

Imádkozzunk. A zsoltáros csendjét kérjük, Mennyei Atyánk, szívünkben és egész életünkben is, hogy ne járjunk erőnket meghaladó dolgok után, ne töltsük életünket megalapozatlan reménykedésekkel, hanem boldog bizodalommal jöjjünk Hozzád, mert Nálad választ kapunk minden kérdésre, irgalmat és feloldozást minden vétekre és bűnre, világosságot minden megoldhatatlan talány közepette, erőket az erőtlenségünkben, gyógyulásokat a betegségekben, vigasztalásokat gyászban, és az egyetlen boldog és biztos reménységet az eljövendő élet felől. Adj hát most nekünk hitbéli csendességet, engedd, hogy teljes lelkünkkel Rád figyeljünk, hogy Igéddel taníthass, Lelkeddel emelhess, szent jelenléteddel bátoríthass. Kérünk Krisztusért, a mi Urunkért, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen

Textus: János evangéliuma 21. rész 1-14. vers:

Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás tengerénél; megjelentette pedig ekképen: Együtt voltak Simon Péter, és Tamás, a kit Kettősnek hívtak, és Nátánél, a galileai Kánából való, és a Zebedeus fiai, és más kettő is a tanítványai közül. Mondta nekik Simon Péter: Elme gyek halászni. Mondták neki: Elmegyünk mi is te veled. Elmentek és azonnal a hajóba szálltak; és azon az éjszakán nem fogtak semmit. Mikor pedig immár reggeledett, megállt Jézus a parton; a tanítványok azonban nem ismerték meg, hogy Jézus van ott. Mondta azért nekik Jézus: Fiaim! Van-e valami enivalótok? Feleltek néki: Nincsen! Ő pedig mondta nekik: Vessétek a hálót a hajó jobb oldala felől, és találtok. Oda vetették azért, és kivonni már nem bírták azt a halak sokasága miatt. Szólt azért az a tanítvány, akit Jézus szeret, Péternek: Az Úr van ott! Simon Péter azért, amikor hallotta, hogy ott van az Úr, magára vette az ingét (mert mezítelen volt), és bevetette magát a tengerbe. A többi tanítvány pedig a hajón ment (mert nem voltak messze a

parttól, hanem mintegy kétszáz singnyire), és vonszolták a hálót a halakkal. Mikor azért a partra szálltak, látták, hogy parázs van ott, és azon felül hal és kenyér. Mondta nekik Jézus: Hozzatok a halakból, amelyeket most fogtatok. Felszállt Simon Péter, és kivonta a hálót a partra, amely tele volt nagy halakkal, százötvenhárommal; és noha ennyi volt, nem szakadozott a háló. Mondta nekik Jézus: Jertek, ebédeljtek. A tanítványok közül pedig senki sem merete tőle megkérdezni: Ki vagy te? Mivelhog tudták, hogy az Úr ő. Odament azért Jézus, és vette a kenyeret és adta nekik, és hasonlóképen a halat is. Ezzel már harmadszor jelent meg Jézus az a tanítványainak, minek-utána feltámadt a halálból.

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Az első gondolatom az volt – el is próbáltam pár napja - , hogy az igehirdetés kezdetén majd nyomósan, szúrósan körülnézek, és azt mondom: de sokan elmentek halászni! De nem mondhatom, mert sokan nem mentek el! Azért támadt bennem ez a gondolat, mert általában ezt a történetet azzal szoktuk kezdeni, hogy jól leteremtjük a tanítványokat. Szoktuk mondani, hogy a feltámadás nagy csodája, az apostoli kiküldetés, a felhatalmazás, a sok, Isten világára nyitó jelenés után, mégis, mégis: Péter szavára visszakullognak halászni. Visszamennek a régibe. Jézus elhívta őket, hogy emberek halászsai legyenek, megáldotta őket Szentlelke hatalmával, megmutatta isteni dicsőségét és fenségét, de lám, ezek a jóté tanítványok, élükön Péterrel visszaballagnak a köznapi életbe. Ezen aztán sokat lehet csemegézni. Bizony én is kísértésbe estem, hogy mindjárt alkalmazom itt, 2015-ben ezt: volt egy gyönyörű szép húsvétunk, még a Nap is kisütött, aztán lám, mindenki visszaballag a maga életébe... De azért föl kell tennünk néhány kérdést, mielőtt elindulunk ezen az úton, ha el kell egyáltalán indulni. Mégis, úgy, a tanítványok miből éltek? Mégis mit ettek? Hova hajtották le fejüket? S ha azt olvassuk az Apostolok cselekedeteiben és Pál apostol leveleiben, hogy a nagy apostol, Pál nem röstelt kétkezi munkából megélni, sőt, bátran megírja a korinthusiaknak, hogy ti ugyan készek voltatok arra, hogy apostoli szolgálatomban engem eltartsatok, mégis meg akartam tartani azt a szabadságot, hogy a magam kétkezi munkájából éljek, akkor bizony meginog ez a klasszikus toposz, hogy itt, nem sokkal a húsvéti csoda után, a tanítványok visszakullognak abba az életbe, ahonnan Jézus egykor elhívta őket.

Ámbár igazolni látszik a dorgálást az is, hogy így kezdődött a tanítványi élet. Emlékszünk, Lukács evangélista (Luk 5. rész) szépen, pontosan és precízen leírja, hogy Jézus tanított a parton, aztán azt mondta Péternek: evezz a mélyre és vessétek ki hálóitokat. És akkor Péter azt mondta: Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatodra levetem a hálót. (Lk 5,5) És csodálatos halfogás következett. Tehát, mintha mi újra meg újra ugyanazokat a köröket futnánk életünkben: Jézus megszólít, Isten ereje megragad, elindulunk valami felé, megtelik a szívünk isteni dolgokkal..., de hát élni kell, enni kell, valahova le kell hajtsuk a fejünket. S mi

marad más? Visszamegyünk arra az indítóponttra, ahol fellelkesedtünk és a Krisztus tanítványai lettünk. Olyannyira meghatározó ez a gondolat, hogy én ma nem is akarok ennek a cáfolatával foglalkozni. Valami másról szölok a történetnek kapcsán, és ha valaki úgy érzi, hogy mégis csak úgy volna, hogy időről időre visszaérkezik arra a pontra, ahol őt Jézus megszólította és megragadta, és újra el kell indulnia, akkor legyen így. Aki pedig a tanítványi létében is megsejt most némely más titkot, legyen úgy.

Azért idéztem fel Lukács evangéliumát, mert ott Péter azt mondja Jézusnak, hogy egész éjjel halásztunk és *nem fogtunk semmit*, és ugyanez itt is elhangzik, János evangélista szavaival: elmentek, hajóba szálltak és *azon az éjszakán nem fogtak semmit*. Ám Lukács és János evangélista két eltérő jellegű kifejezést használ. És a két kifejezés messzire mutat. Tudjuk, hogy Lukács orvos volt, aki igen pontosan leírta a betegségeket. Diagnosztikai kifejezéseket használ, amikor jelzi, hogy Jézus milyen betegségeket gyógyított meg. De talán nem értett a halászathoz. János viszont halászember volt. És az az érdekes, hogy a két elbeszélésben Lukács az, aki pontosabban adja vissza a lényegét. Egész éjjel halásztunk, mondja Péter, és nem fogtunk semmit. Nem tudom, milyen módon: kerítőhálóval, meritőhálóval, másféle hálóval halászgattak egész éjjel, s nem fogtak semmit. Itt a görög kifejezés pontosan az, hogy: nem karoltak be semmit. Jól írja le ez a szó a halászat lényegét. Ezért szoktak a halászok fogás után válogatni a zsákmányból, mert a háló mindenfélét összefog. (Erről is mondott Jézus példázatot, Máté 13,47) János azonban másféle kifejezést használ, ami nem halászemberre vall. Mert azt mondja: kimentek, hajóba szálltak és azon az éjszakán nem fogtak semmit, de ezt szabatosan úgy kellene fordítani, hogy nem akadt a horgukra semmi. Márpedig a halászat meg a horgászat – én is tudom, pedig egyiket sem kultiválom – két különböző dolog.

Nem akadt horogra semmi. Ez egy célzatos tevékenységet jelöl. És János evangélista ugyanezt a kifejezést használja – és szinte csak ő használja, de olykor Lukács is! –, amikor arról számol be, hogy *el akarták fogni* Jézust. Az pedig egy célzott tevékenység volt. Ahogyan a horgász kiveti a horgot. Kivetették Jézusnak a csalit és meg akarták megfogni, és csak Őt akarták megfogni. Provokálták, törbe akarták csalni, embereket küldtek rá, ki akarták forgatni a beszédéből. János evangélista legalább féltucat alkalommal leírja ezt korábban az evangéliumban, hogy meg akarták fogni Jézus, de nem sikerült nekik. Pál is ezzel a szóval fejezi ki, amikor Damaszkuszban le akarták tartóztatni (2Kor 11,32) Vagyis, mindjárt azt a kérdést kell feltennünk, hogy János evangélista, mint aki késő öregségében írta az evangéliumot, ennyire elfelejtette volna, hogy ifjú korában hogyan halásztak? Vagy nem találta volna el a pontos kifejezést? Egyáltalán nem erről van szó. Lukács általában pontos, János viszont sokkal érzékletesebb azzal, hogy szinte tudatosan pontatlan kifejezést választ. Az első halfogáskor ez halljuk: Uram, egész éjjel próbálkoztunk, nem fogtunk semmit. Halász módra tettük, egyszer, kétszer, sokszor körbeveztek a Galileai-tengeren, kivetették újra meg újra hálót, de nem került bele semmi. János itt, ezzel a kevésbé szabatos kifejezéssel azt akarja leírni, hogy itt most célzatos

halászat történt. Nem valami nagy zsákmányt akartak fogni, hanem éppen csak annyit, hogy legyen mit enniük. Mert amikor Jézus megáll a parton és bekiabál nekik - kétszáz könyök, hatvan méter, behallatszik a hang - , bekiabál tehát: Fiaccskáim, van-e valami ennivalótok? – akkor nem az a felelet hangzik, hogy nincsen ennivalónk, hogyan lenne, bár egész éjjel próbálkoztunk, de nem sikerült halat fogni, hanem így mondják: *nincsen*. Egészen pontosan fordítva ez azt jelenti, hogy *semmink* nincsen. Semmit nem fogtak és semmiük sincs. Mély meggyőződése, hogy ennek a történetnek ez az első, mély, erős vonatkozása. Egész éjjel halásztunk, egész éjjel igyekeztünk, egész éjjel fáradoztunk, és nincsen..., nincsen semmink.

A második része ennek a történetnek könnyen megdobogtatja a szívünket, hamar fölkelünk rá. Azt halljuk, Jézus így kiált nekik: vessétek ki a hálót a hajó jobboldala felől és találtok. Igen messzire vezetne kitérni, hogy miképpen készíti Jézus a tanítványok szívét és lelkét. Aki keres, talál – de sokszor mondta Ő. S aki a Mester szavát követi, az nem fog tévedni: vessétek ki a hálót hajó jobb oldala felől! Hát ez ismerős, ezt már hallották egyszer... Meg az ígéretet is, sokszor, aki engedelmeskedik, az nem szégyenül meg. De meg azt is hozzátenném, amit János mélyértelműen és nem ok nélkül megjegyyez, hogy ez legfeljebb csak valami halvány emléket ébresztett a tanítványokban, mert még nem tartanak ott, hogy felismerjék az Urat. Vehetik ezt úgy, hogy segítséget kaptak valakitől. Akik már jártak Tihanyban, láthatnak ott egy táblát az egyik domboldalon, ahonnan le lehet látni a füredi öbölbe. A tábla pedig leírja, hogy régen, amikor kievezték a tihanyi halászok a vízre, azon a kis meredélyen álltak a segítők, akik mindenféle jelekkel irányították őket, hogy hova evezzenek kivetni a hálót. Felülről, a magasból jól lehetett látni, hogy egy-egy halraj a víz felszíne alatt merre surran, merre megy, nos, arra kellett menni a csónaknak is, s ott kellett kivetni a hálót. Ezt felülről lehet jól látni. Ma ezt valószínűleg drónokkal csinálnák.

Nos, segítőt kaptunk. Jézus a segítők, akár inkognitóban is. Életünknek sok pillanata van, amelyről elmondhatjuk, hogy isteni segítséget kaptunk. Felülről, fölülnézetből. Kint vagyunk a vízen, benne vagyunk a munkában..., de egyszerűbb képet mondok, mert nem víz mellett nőtem föl: állunk a fejmagas kukoricában és azt sem tudjuk, hol vagyunk, csak kapálunk, - kell valaki, aki fölülnézetből megmondja, hogy merre, és ha arra, akkor valósággá lesz a remény. Csodálatos dolog ez! Az imént még az a szó visszhangzott ott, a Galileai-tengeren, hogy *semmi, semmink* nincsen, nem fogtunk *semmi*t. Nem akadt horogra semmi, egy árva halat nem sikerült kifogni a vízből, nincs ennivalónk. Éhesen megyünk ki a partra és ott is éhesek maradunk. S most, most, a jézusi szó, az isteni segítség, az eligazítás, a Lélek kegyelme megmutatja, merre és hova. Szóval, kedves testvérek, hadd buzdítsak mindenkit erre. Mert ezt lehet és kell kérni. Mi több, naponként kell kérni, mi több, szüntelenül késznek kell lenni arra, hogy az isteni szóhoz, a tanácshoz, az eligazításhoz, az útmutatáshoz hozzá is igazítsuk az életünket, és ahogy énekeltük, tudni és ta-

pasztalni: mind jó, amit Isten téssen, Ő engemet meg nem csal! Ahova mutat, ahova küld, ahova irányít, amit rám bíz, - ha kivetem a hálót, csak úgy tudom kihúzni, hogy szinte szakadozik már. Ahogy itt is így történik, telik a háló, feszül és be se tudják emelni a csónakba, olyan roppant nagy súly. És akkor már mindenik tanítvány tudja azt, hogy az a segítő ott, fenn a parton, nem egy egyszerű arrajáró, halászathoz értő valaki, aki maga is éhes, s azért kérdezte nyíltan, hogy van-e valami enivalójuk, és most segít nekik, hogy osztozzon a zsákmányon, - hanem Ő az. Az Úr az, az Úr van ott. Boldog megtapasztalás ez. És ahogyan, engedve a szónak, kivetették a hálót, és zsákmányuk lett, most megint látjuk Pétert, a lelkest. Úgy-e, milyen érdekes! Péter, a lelkes, aki magára kapja ruháját, mert meztelenül fáradoztak ott a tanítványok, vízbe veti magát és csápol ki a partra! Azt a Pétert látjuk, aki ezt az egész kudarcorozatot – mert ez annak indult – elindította, mert ő mondta: elmegyek halászni... Most már nem akar halászni, most már tanítvány akar lenni. Ő volt az első ebben a történetben, aki úgymond először kilépett a tanítványi kontingensből, aki visszalépett a halászmesterséghez. Most is ő az első és most is ő akar az első lenni, mint mindig... Mindig Péter akart az első lenni. A római katolikus testvérek ismerik a primátus szót, elsőséget jelent. Bár most messze vezetne ezt elmagyarázgatni teológiailag, de az biztos, hogy Péter természeténél, hajlamánál fogva is mindig vindikálta magának a primátust. Most is első akar lenni. Ki a partra, odaérni, elsőnek Jézushoz.

És ekkor történik valami, amiről ma még szeretnék szólni. Amikor partra szállottak, látták, hogy parázs van ott és azon felül hal és kenyér. Ebben a történetben ez a titkok titka! Tanítványnak szegődni Jézushoz, az lehet a szív nagy döntése! Ezzel sokszor megküzdünk, sokszor kell ezt a mi döntésünket újra megfogalmazni, átélni, drámává tenni, megerősíteni. Mert ez a szívünk döntése. Azt, hogy Isten megáld bennünket és megannyi hiábavaló küszködés után mintegy csoda történik, és ott, ahol soha nem fogtunk semmit, pedig már célzottan is oda álltunk és úgy sem sikerült, de csoda folytán halak bősége kerül a hálóba, - ez csoda. A semmi után minden. A semmi meg a minden. Ezek nagy dolgok, óriási dolgok! De mikor kiérnek a tanítványok a partra, valami megdöbbenő fogadja őket. Azt látják, hogy parázslík ott valami, és hal és kenyér van a tűz fölött. Néhány egyszerű kérdés tegyük fel: miért kérdezte az Úr Jézus: gyermekeim, van-e valami enivalótok? Miért mondotta az Úr Jézus: vessétek ki a hálót a hajó jobb oldala felől és találtok? Miért nem kiáltott be a tanítványoknak: hagyjátok azt a 153 halat, még szétszakad a háló, van itt kint eledel!? És miért van ott hal és kenyér? Vajon ez csak afféle biblia-dráma, valamiféle játékos repeta, tanulságos újrajátszása egy korábban megtörtént eseménynek?

Kedves testvérek, a mi életünkben a semmi és a minden az a két határpont, ami között az életünk telik. Az egyik véglet: egész éjjel halásztunk, nem fogtunk semmit. Bele álltunk egy nagy munkába, eltöltöttük vele fél életünket, nem lett belőle semmi. Nemrégiben mondotta egy ismerősöm, megbízást ka-

pott: fél évig kiállítást szervezett. Összegyűjtötte az anyagokat, restauráltatta, megíratta a forgatókönyvet, minden kész volt, s már bontották volna a régi kiállítást, hogy felépítsék az újat, jött az üzenet: nem lesz kiállítás. A minden semmivé lett. S hány történetet tudna ki-ki a maga életéből idézni! Küszködünk, fáradtunk, s nemcsak úgy kivetettük a hálót, hátha lesz valami, hanem célzottan dolgoztunk - és nem lett belőle semmi. És ott van a másik véglet, beleköltöm a történetbe. Ímmel-ámmal kivetem a hálót. Teszek egy utolsó utáni próbát, gesztust, hátha ... Ahogy Lukács idézi Pétert: *mindazáltal*, Uram, ha Te akarod, kivetem a hálót. Adunk egy esélyt az Úr Jézusnak is. Aztán szinte szét szakad a háló. És ott van minden. A régi Biblia-magyarázók szerint ez a 153 hal, ez a szám az jelzi: annyiféle hal található a Galileai-tengerben. Mindenből legalább egy. Ott van minden.

De van itt van harmadjára valami, ami nem is semmi és nem is minden. Ott van a parton a feltámadott Úr és a feltámadott Úr tüzén ott van a hal és a kenyér. A semmi és a minden múlandóság alá van rekesztve, a semmi és a minden elmondható történet, életünk része. Az is, hogy sikerült, és az is, hogy nem sikerült. Vagy fordítva: az is, hogy mindig kudarcot vallottunk, meg az is, hogy olykor-olykor győztünk. Ez a mi hálónk, ez a mi csónakunk, ez a mi tavunk, ez a mi partunk, ez a mi életünk. De most a parton ott ül a feltámadott Úr Jézus Krisztus, aki, miután ilyen bőséges és nagy csodával ajándékozta meg a tanítványait, kész étellel várja őket. És ez azt jelenti, hogy Nála, az Úr Jézus Krisztusnál örökké való módon megvan minden, de ez a minden már másfajta minden, mint a miénk. Mi ugyanis meg tudjuk számolni azt, ami a miénk, ahogy a tanítványok. Kihúzták a csónakot, a hálót, még Péter is odament közéjük, és megszámlálták rendes halászember módjára: 153 – ennyi a minden. Nem több, nem kevesebb. Megtelt a háló. Amit azonban Jézus odakészít, és amivel várja a tanítványait, az már egy másik mindenre utal, egy másik minden számára nyitja meg a szívüket.

S hogy ez mennyire így van, azt talán a történet folytatása érteti meg velünk. Miután ettek, ebédeltek, Jézus leült Simon Péterrel és megkérdezte tőle: jobban szeretsz-e ezeknél, szeretsz-e engem, szeretsz-e engem? Nem azt kérdezi ott Jézus, hogy Simon, Jónának fia, miért jöttél ide vissza? Kérdezhetné. Nem azt kérdezi Jézus: látod Simon, Jónának fia, ha hallgattál volna rám, nem lett volna hiábavaló és üresjárat az egész éjszaka!? S mondhatná Jézus azt is: Simon, miért akartál megszökni a küldetésből és a tanítványságból? Kérdésével: Szeretsz-e engem? – kinyitja Simon Péter életét az örökkévaló felé, mert oda, az örökkévalóba csak az Isten szeretete által léphetünk be – azért van ajándék ott a parton, mikor kiérnek a mindennel. Reménykedni, tervezni, küszködni, igyekezni, könyörögni és csodát tapasztalni – oh, testvérek, Isten olyan gazdag, hogy mind, mind megadja ezeket nekünk itt, a múlandó életben. A mi csónakunkban, a mi hálónkba, a mi tengerünkön, a mi partunkon. De Ő örök életre akar bennünket hívni. Mondhatná valaki, fölösleges volt hát a hálót ki-

vetni, annyi sok halat fogni és most még ott reggel izzadni is egyet, hiszen ott van a parthon a hal és a kenyér, és ezt Jézus elkészítette. Nem volt fölösleges. Mert ahhoz, hogy igazán megnyissuk magunkat Isten szeretetének, ahhoz meg kell tapasztalni a semmit is – igen, Isten megengedi, hogy megtapasztaljuk a semmit –; át kell élni a mindennek a boldogságát is, - de tudni kell, hogy a kettő fölött, a kettőn túl ott van a feltámadott Úr. Ő a mi boldogságunk, Ő hív meg bennünket arra az isteni életre, amelyben a semmi és a minden csak emberi viszonylat, amelyben viszont egyes egyedül csak az számít, amit Isten készített az övéinek. Ámen

Imádkozzunk!

Köszönjük, Mennyei Atyánk, hogy amikor a mindennapi kenyeret kérjük Tőled, tudhatjuk és láthatjuk, valóban Tőled kell azt kérnünk. Köszönjük, hogy amikor munkánkban fáradozunk, tervezünk, és igyekszünk, Tőled kell kérnünk annak jó kimenetét. Köszönjük, hogy amikor az életünk a semmi szélére sodor bennünket és minden küszködésünk, fáradságunk hiábavalónak bizonyul, áldó szavad, útmutatásod, hívásod elvezethet bennünket az áldások bőségéig. De leginkább azt köszönjük, hogy a feltámadott Krisztust állítod elénk, aki meghív bennünket a múlandó életből az örökkévalóba, aki megajándékoz bennünket, hogy munkánk, küszködésünk ne legyen hiábavaló, de áldásaiban mindig megnyitja nekünk a maradandó, örökkévaló felé a kaput. Hadd kövessük Őt, ahogyan meghívta egykor a tanítványokat, újra meg újra megerősítve ígéretét, megújítva áldását. Hadd kövessük mi is Őt egész életünkkel, hadd keressük és hadd halljuk akkor is, amikor látszólag hiábavalóan küszködünk, és hadd igyekezzünk Hozzá hálaadással, amikor áldások bőségét kapjuk. De leginkább hadd fogadjuk be az Ő szeretetét, hogy teljes szívvel tudjunk Téged keresni, Hozzád igyekezni, mert nyugtalan a mi szívünk, amíg Tebenned meg nem nyugszik. Mert csak zarándokok és vándorok vagyunk mindaddig, amíg Hozzád meg nem érkezünk, mert csak a reménység segít bennünket, amíg teljessé nem lesz minden ígéreted. Mert könnyen eltevédeünk és letérünk az útról, míg atyai hajlékodbán nem leszünk. Segíts minket áldásaiddal, ajándékaiddal és leginkább Krisztusunk világosságával és hatalmával, hogy biztos legyen szívünkben a remény, hogy soha le ne térjünk az útról, hogy Nálad levőnek tudjuk magunkat és beteljesedhessünk teljesen a Te szeretetteddel. Kérünk Mennyei Atyánk, így vigasztald meg a küszködő és megfáradt testvéreinket, s tanácsold és buzdítsd őket, vessék ki újra a hálót nem a bizonytalanra, hanem a biztosra. Így kérünk Urunk, vigasztald az elesetteket, a betegeket, megújítva életüket és visszaadva erejüket. Állj a gyászolók mellé, kötözd be szívük sebét a feltámadott Krisztus hatalmával és ígéretével. Kérünk Mennyei Atyánk, írd Igédet szívünkbe, buzdíts és bátoríts bennünket szent életre, Krisztus-követésre. Őérette hallgass meg bennünket. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU